

Meziprostory

Přitažlivost a krása vědeckých obrazů byla ovšem vnímána od samého jejich počátku. Když anglický přírodovědec a badatel Robert Hooke publikoval roku 1665 kresby svých mikroskopických pozorování v ilustrovaném svazku Micrographia, lidé si vzápětí vyřezávali jednotlivé ilustrované tabule, rámovali je a zavěšovali na stěny, podobně jako si dnes zdobíme zdi svých příbytků dobovými rytinami a kresbami lidské anatomie, fauny, flóry či geologických formací.

Ladislav Kesner, Obrazy a modely ve vědě a medicíně. In: Možnosti vizuálních studií. Obrazy – texty – interpretace. Společnost pro odbornou literaturu. MU – seminář dějin umění. Brno 2007

Diskuse i filmovém umění v digitální éře se většinou zaměřuje na možnosti interaktivního vyprávění. To však odkazuje na aspekt filmu, který není jeho unikátní vlastností a ani není v jeho rámci nepostradatelný – na vyprávění. Digitální „nová média“ spíše než ve vztahu k naraci mění identitu filmového umění proto, že potenciálně mohou simulovat v podstatě cokoliv. Nejjednoznačnějším odkazem nového digitálního filmu k historii filmu jako takového je tak používání tradičního filmového jazyka pro digitální postupy a zarputilé odmítání faktu, že produkuje fiktivní reality.

František Kůst, Estetická role nových médií. In: Možnosti vizuálních studií. Obrazy – texty – interpretace. Společnost pro odbornou literaturu. MU – seminář dějin umění. Brno 2007

Beltingův zájem o obraz všeobecně, spíš než o umělecká díla souvisí s jeho názorem, že umění se objevilo jako kulturní koncept, který ztížil tělesné propojení se obrazem. Umění a jeho fixacena neviditelná mistrovská díla tak zvlášť přispívá k odcizení obrazu od těla.

Matthew Ramley, Pojem vizuální studia. In: Možnosti vizuálních studií. Obrazy – texty – interpretace. Společnost pro odbornou literaturu. MU – seminář dějin umění. Brno 2007

